

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Upr 405/10
13.04.2010. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Mirjane Ivić i Vlaste Jovanović, članova veća, sa savetnikom suda Radojkom Marinković, kao zapisničarem, odlučujući po zahtevu za vanredno preispitivanje pravnosnažnog rešenja Veća za prekršaje u Novom Sadu Vp. br. 576/09 od 15.12.2009. godine, koji je podneo branilac kažnjenog M.M. iz A., advokat M.M. iz A., zbog prekršaja iz člana 226. stav 1. tačka 29. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 13.04.2010. godine, doneo je

P R E S U D U

Zahtev SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba okrivljenog M.M. iz A. i potvrđeno je rešenje Opštinskog organa za prekršaje u Apatinu Up. br. I 646/08 od 25.12.2008. godine, kojim je oglašen odgovornim za tri prekršaja iz člana 226. stav 1. tačka 29. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima, izvršena na način i u vreme bliže opisano u izreci prvostepenog rešenja, za koje prekršaje su mu utvrđene pojedinačne kazne zatvora u trajanju od po 15 (petnaest) dana i izrečena jedinstvena kazna zatvora u vremenskom trajanju od 45 (četrdesetpet) dana kao i obaveza plaćanja troškova prekršajnog postupka.

U podnetom zahtevu za vanredno preispitivanje pravnosnažnog rešenja o prekršaju branilac kažnjenog osporava zakonitost pobijanog rešenja, zbog bitnih povreda odredaba prekršajnog postupka. Navodima zahteva ukazuje da okrivljeni nije na adekvatan način upoznat sa pravom na branioca, niti o pravu na prevodioca. Ukazuje da smatra da se ne radi o sticaju učinjenih prekršaja, već o produženom delu prekršaja, te da je u tom smislu izrečena kazna previsoko odmerena. Ističe da je prema odredbama Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima koji je bio na snazi u vreme izvršenja prekršaja i koji je povoljniji za okrivljenog za učinjene prekršaje bila predviđena novčana kazna ili kazna zatvora do 30 dana, zbog čega se ne može prihvatiti obrazloženje pobijanog rešenja da je kazna zatvora od 15 dana najmanja kaznena mera u konkretnom slučaju, jer takvo obrazloženje ukazuje da je primenjen novi Zakon o bezbednosti saobraćaja na putevima, a koji je u primeni tek od 11.12.2009. godine. Predlaže da sud uvaži zahtev i ukine pobijano rešenje.

Postupajući po podnetom zahtevu i ispitujući pobijano rešenje u smislu člana 273. Zakona o prekršajima ("Službeni glasnik SRS", br. 44/89 i "Službeni glasnik RS", br. 21/93... i 55/04) i člana 90. Zakona o uređenju sudova ("Službeni glasnik RS", broj 116/08), Vrhovni kasacioni sud je našao:

Zahtev je neosnovan.

Iz spisa predmeta i obrazloženja pobijanog rešenja proizilazi da je na osnovu izvedenih dokaza, kao i odbrane okrivljenog nesumnjivo utvrđeno da je okrivljeni zatečen dana 29.05.2008. godine, zatim dana 10.06.2008. godine te dana 28.07.2008. godine, u vreme i na mestima označenim u izreci prvostepenog rešenja, da kao vozač u saobraćaju upravlja motornim vozilom pre sticanja prava na upravljanje motornim vozilom, čime je učinio tri prekršaja iz člana 226. stav 1. tačka 29. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima.

Kod ovakvog stanja stvari, po nalaženju Vrhovnog kasacionog suda, pravilno su postupili prekršajni organi kada su utvrdili prekršajnu odgovornost kažnjenog, nalazeći da se u njegovim radnjama stiču sva obeležja prekršaja koji mu se stavljaju na teret. Stoga je Veće za prekršaje u Novom Sadu osnovano ocenilo da navodima žalbe kažnjenog nije dovedeno u sumnju utvrđeno činjenično stanje, a razloge prekršajnih organa na kojima su zasnovali odluke u svemu kao pravilne prihvata i ovaj sud.

Sud je cenio navode zahteva da okrivljeni u prekršajnom postupku pred prvostepenim organom nije upoznat sa pravom na branioca i sa pravom na upotrebu jezika, pa nalazi da ovi navodi nisu osnovani. Ovo sa razloga što se iz spisa predmeta vidi da je okrivljeni u prvostepenom postupku ispitan u skladu sa odredbom člana 78. Zakona o prekršajima, te da mu je predočeno pravo da se brani uz stručnu pomoć branioca i pravo na upotrebu jezika, ali da je prema zapisniku od 04.12.2008. godine o saslušanju okrivljenog, koji je potpisao bez primedbi izjavio da je saglasan sa davanjem iskaza bez pomoći branioca i da je saglasan da se postupak vodi na srpskom jeziku. Ovo stoga što je odredbom člana 132. stav 3. Zakona o prekršajima propisano da okrivljeni ima pravo da se brani sam ili uz stručnu pomoć branioca, te shodno navedenoj zakonskoj odredbi stručna pomoć branioca okrivljenom u prekršajnom postupku nije propisana kao obavezna.

Ispitujući odluku o izrečenoj kazni, sud nalazi da je pravilno tuženi organ ocenio da je za svaki od

učinjenih prekršaja izrečena kazna adekvatna težini prekršaja i prekršajnoj odgovornosti kažnjeno, pri čemu su uzete u obzir sve okolnosti od uticaja na visinu kazne primenom člana 37. Zakona o prekršajima.

Neosnovani su navodi zahteva da je prilikom izricanja kazne primenjen Zakon o bezbednosti saobraćaja na putevima ("Službeni glasnik RS" broj 41/09) koji je stupio na snagu tek 11.12.2009. godine. Naime, odredbom člana 226. stav 4. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima ("Službeni list SFRJ" br. 50/88... 11/91, "Službeni list SRJ" broj 34/92... 3/02 i "Službeni glasnik RS" broj 101/05 i 41/09), koji je pravilno primenjen u konkretnom slučaju propisano je ako se prilikom izricanja kazne za prekršaje iz tačke 27, 28, 29 i 37. stav 1. ovog člana utvrdi da je vozač motornog vozila u toku poslednje dve godine bio kažnjen pravnosnažnom odlukom za prekršaj predviđene u navedenim tačkama, kazniće se kaznom zatvora u trajanju od 15 do 60 dana. Kako je u prekršajnom postupku nesumnjivo utvrđeno da je okrivljeni u poslednje dve godine pravnosnažno kažnjen za prekršaje iz člana 226. stav 1. tačka 29. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima i to rešenjem Opštinskog organa za prekršaje u Apatinu Up. br. I-944/07 od 20.05.2008. godine, pravilno je, po oceni ovoga suda saglasno članu 226. stav 4. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima okrivljenom za svaki od učinjenih prekršaja utvrđena kazna zatvora u trajanju od 15 dana.

Neosnovani su navodi zahteva da se učinjeni prekršaji imaju teretirati kao produžena dela prekršaja, jer Zakon o prekršajima izričito ne poznaje institut produženog prekršaja, već je u delu o odmeravanju kazne, članom 39. Zakona o prekršajima, između ostalog, propisano da će se ako je učinilac jednom radnjom ili sa više radnji učinio više prekršaja po kojima nije doneto rešenje o prekršaju, a postupak se vodi pred istim organom, prethodno utvrditi kazna za svaki od tih prekršaja, po pravilima da ako je za sve prekršaje u sticaju utvrđena kazna zatvora, izreći će se jedinstvena kazna zatvora, s tim što jedinstvena kazna zatvora ne može biti veća od 60 dana. S obzirom na napred izneto i pravilno utvrđene pojedinačne kazne za prekršaje za koje je oglašen odgovornim, jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 45 dana izrečena je okrivljenom saglasno članu 39. Zakona o prekršajima.

Nalazeći da ni ostali navodi zahteva nisu osnovani i da ne mogu dovesti do drugačije ocene zakonitosti pobijanog rešenja koje je doneto bez bitnih povreda prekršajnog postupka, na koje se u podnetom zahtevu neosnovano ukazuje, Vrhovni kasacioni sud je na osnovu člana 277. stav 2. Zakona o prekršajima, odlučio kao u dispozitivu ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM KASACIONOM SUDU,

Zapisničar,

Radojka Marinković,s.r.

Predsednik veća - sudija,

Snežana Živković,s.r.